Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 14 października 2014 r.*

Odwołanie — Wspólna polityka rybołówstwa — Kwoty połowowe — Środki nadzwyczajne przyjęte przez Komisję — Odpowiedzialność pozaumowna Unii — Artykuł 340 akapit drugi TFUE — Warunki — Rzeczywista i pewna szkoda — Prawa podmiotowe do połowów

W sprawie C-611/12 P,

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 27 grudnia 2012 r.,

Jean-François Giordano, zamieszkały w Sète (Francja), reprezentowany przez adwokatów D. Rigeade i A. Scheuera,

wnoszący odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez A. Bouqueta i D. Nardiego, działających w charakterze pełnomocników

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, Prezes, K. Lenaerts, wiceprezes, A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, C. Vajda, S. Rodin, prezesi izb, A. Rosas, E. Juhász, A. Borg Barthet, J. Malenovský, E. Levits (sprawozdawca), J.L. da Cruz Vilaça i F. Biltgen, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając procedurę pisemną,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 20 marca 2014 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: francuski.

Wyrok

1 Jean-François Giordano wnosi w odwołaniu o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej Giordano/Komisja (T-114/11, EU:T:2012:585, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), w którym Sąd oddalił jego skargę zmierzającą do uzyskania odszkodowania za szkodę, którą miał ponieść w związku z przyjęciem rozporządzenia Komisji (WE) nr 530/2008 z dnia 12 czerwca 2008 r. ustanawiającego środki nadzwyczajne w odniesieniu do statków rybackich do połowów okrężnicą prowadzących połowy tuńczyka błękitnopłetwego w Atlantyku na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej oraz w Morzu Śródziemnym (Dz.U. L 155, s. 9).

Ramy prawne

2 Rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 358, s. 59) ma na celu ustanowienie wieloletniego podejścia do zarządzania rybołówstwem, aby zapewnić długotrwałą żywotność tego sektora.

3 Artykuł 7 rozporządzenia nr 2371/2002, zatytułowany „Środki nadzwyczajne Komisji", stanowi, co następuje:

„1. Jeżeli istnieje dowód poważnego zagrożenia dla ochrony żywych zasobów wodnych lub dla ekosystemu morskiego, wynikającego z działalności połowowej i wymagającego natychmiastowego działania, Komisja, na uzasadniony wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, może zadecydować o zastosowaniu środków nadzwyczajnych, trwających nie dłużej niż sześć miesięcy. Komisja może podjąć nową decyzję o przedłużeniu stosowania środków nadzwyczajnych na okres nie dłuższy niż sześć miesięcy.

2. Państwo członkowskie przekazuje wniosek jednocześnie Komisji, pozostałym państwom członkowskim i zainteresowanym regionalnym komitetom doradczym. Mogą one przedłożyć swoje uwagi na piśmie Komisji w terminie pięciu dni roboczych od otrzymania żądania.

Komisja podejmuje decyzję w terminie 15 dni roboczych od otrzymania żądania określonego w ust. 1.

3. Środki nadzwyczajne mają skutek natychmiastowy. Powiadamia się o nich zainteresowane państwa członkowskie i publikuje się je w Dzienniku Urzędowym.

4. Zainteresowane państwa członkowskie mogą odwołać się od decyzji Komisji do Rady w terminie 10 dni roboczych od otrzymania powiadomienia.

5. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może podjąć inną decyzję w terminie miesiąca od daty otrzymania odwołania".

4 Artykuł 20 rozporządzenia nr 2371/2002, zatytułowany „Rozdział możliwości połowowych", stanowi:

„1. Na wniosek Komisji Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, podejmuje decyzję w sprawie limitów połowowych i/lub nakładu połowowego oraz w sprawie rozdziału możliwości połowowych między państwa członkowskie, jak również w sprawie warunków związanych z takimi limitami. Możliwości połowowe rozdziela się pomiędzy państwa członkowskie w taki sposób, żeby zapewnić każdemu państwu członkowskiemu względną stabilność działalności połowowej dla każdego zasobu lub łowiska.

2. Gdy Wspólnota ustanowi nowe możliwości połowowe, Rada podejmie decyzję w sprawie rozdziału tych możliwości, z uwzględnieniem interesów każdego państwa członkowskiego.

3. Każde państwo członkowskie decyduje o metodzie rozdziału możliwości połowowych dla statków rybackich pływających pod jego banderą w stosunku do możliwości przydzielonych temu państwu członkowskiemu zgodnie z prawem wspólnotowym i informuje o tym Komisję.

4. Rada ustanawia możliwości [uprawnienia] połowowe dostępne dla państw trzecich na wodach wspólnotowych i rozdziela te możliwości [uprawnienia] pomiędzy wszystkie państwa trzecie.

5. Po zgłoszeniu tego faktu Komisji państwa członkowskie mogą wymieniać się całością lub częścią przydzielonych im uprawnień do połowów".

5 W tym kontekście przyjęte zostało rozporządzenie Rady (WE) nr 40/2008 z dnia 16 stycznia 2008 r. ustalające wielkości dopuszczalnych połowów na 2008 r. i związane z nimi warunki dla niektórych zasobów rybnych i grup zasobów rybnych, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe (Dz.U. L 19, s. 1).

6 Owe limity i kwoty zostały następnie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 446/2008 z dnia 22 maja 2008 r. dostosowującym niektóre kwoty połowowe dla tuńczyka błękitnopłetwego na 2008 r. zgodnie z art. 21 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 134, s. 11).

7 W zastosowaniu art. 7 rozporządzenia nr 2371/2002 Komisja przyjęła w dniu 12 czerwca 2008 r. rozporządzenie nr 530/2008.

8 Motyw 6 rozporządzenia nr 530/2008 stanowi:

„Z danych znajdujących się w posiadaniu Komisji oraz z informacji uzyskanych przez inspektorów Komisji podczas ich wizyt kontrolnych w przedmiotowych państwach członkowskich wynika, że uprawnienia do połowów tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej oraz w Morzu Śródziemnym przyznane statkom rybackim do połowów okrężnicą pływającym pod banderą Grecji, Francji, Włoch, Cypru i Malty lub zarejestrowanym w tych państwach będą uznane za wyczerpane w dniu 16 czerwca 2008 r., a uprawnienia do połowów tego samego zasobu przyznane statkom rybackim do połowów okrężnicą pływającym pod banderą Hiszpanii lub zarejestrowanym w tym państwie będą uznane za wyczerpane w dniu 23 czerwca 2008 r.".

9 Artykuł 1 owego rozporządzenia przewiduje:

„Z dniem 16 czerwca 2008 r. zakazuje się połowów tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej oraz w Morzu Śródziemnym przez statki rybackie do połowów okrężnicą pływające pod banderą Grecji, Francji, Włoch, Cypru i Malty lub zarejestrowane w tych państwach.

Zakazuje się również przechowywania na statku, umieszczania w sadzach w celu tuczenia i w celach hodowlanych, przeładunku, transferu i wyładunku ryb pochodzących z tych stad złowionych przez te statki po tej dacie".

10 Artykuł 2 owego rozporządzenia ma następujące brzmienie:

„Z dniem 23 czerwca 2008 r. zakazuje się połowów tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej oraz w Morzu Śródziemnym przez statki rybackie do połowów okrężnicą pływające pod banderą Hiszpanii lub zarejestrowane w tym państwie.

Zakazuje się również przechowywania na statku, umieszczania w sadzach w celu tuczenia i w celach hodowlanych, przeładunku, transferu i wyładunku ryb pochodzących z tych stad złowionych przez te statki po tej dacie”.

11 Artykuł 3 rozporządzenia nr 530/2008 stanowi:

„1. Z zastrzeżeniem ustępu drugiego z dniem 16 czerwca 2008 r. podmioty wspólnotowe nie zgadzają się na wyładunki, umieszczanie w sadzach w celu tuczenia i w celach hodowlanych oraz na przeładunki na wodach i w portach Wspólnoty tuńczyka błękitnopłetwego złowionego przez statki rybackie do połowów okrężnicą w Oceanie Atlantyckim na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej oraz w Morzu Śródziemnym.

2. Do dnia 23 czerwca 2008 r. dozwolone są wyładunki, umieszczanie w sadzach w celu tuczenia i w celach hodowlanych oraz przeładunki na wodach lub w portach Wspólnoty tuńczyka błękitnopłetwego złowionego w Oceanie Atlantyckim na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej oraz w Morzu Śródziemnym przez statki rybackie do połowów okrężnicą pływające pod banderą Hiszpanii lub zarejestrowane w tym państwie”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

12 Jean-François Giordano jest armatorem „Janvier Giordano”, statku rybackiego do połowu okrężnicą pływającego pod banderą francuską, który przeprowadza połowy w Morzu Śródziemnym.

13 Zgodnie z prawem Unii Republice Francuskiej przysługiwało w 2008 r. 4 164 ton kwoty połowowej tuńczyka błękitnopłetwego, z czego 90% przyznano statkom rybackim do połowu okrężnicą pływającym pod banderą francuską dokonującym połowu w Morzu Śródziemnym.

14 W tym kontekście decyzją z dnia 16 kwietnia 2008 r. francuski minister rolnictwa i rybołówstwa wydał wnoszącemu odwołanie specjalną licencję połowową zezwalającą na połowy, przetrzymywanie na statku, przeładunek, transfer, wyładunek, przewóz, składowanie i sprzedaż tuńczyka błękitnopłetwego z Morza Śródziemnego w ramach limitu uprawnień do połowów udostępnionych w formie indywidualnej kwoty wynoszącej 132,02 ton. Pozwolenie obowiązywało w okresie od dnia 1 kwietnia 2008 r. do dnia 30 czerwca 2008 r.

15 W związku z wydaniem rozporządzenia nr 530/2008 zakazującego połowów tuńczyka błękitnopłetwego w Morzu Śródziemnym połowy tej ryby zostały przerwane w dniu 16 czerwca 2008 r. i w konsekwencji licencja wnoszącego odwołanie została wycofana decyzją prefekta Région Languedoc-Roussillon z dnia 16 czerwca 2008 r. wykonującą owe rozporządzenie.

16 J.F. Giordano wszczął przed francuskimi sądami administracyjnymi postępowanie zmierzające do stwierdzenia nieważności owej decyzji. Sąd administracyjny w Montpellier, podobnie jak odwoławczy sąd administracyjny w Marsylii, odrzucił jego żądanie stwierdzenia nieważności owej decyzji z tego względu, że rozpatrywany środek zakazujący wynikał z rozporządzenia nr 530/2008, a nie z decyzji prefekta Région Languedoc-Roussillon.

17 W wyroku AJD Tuna (C-221/09, EU:C:2011:153) Trybunał orzekł, że rozporządzenie nr 530/2008 jest nieważne, ponieważ – przyjęte na podstawie art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 2317/2002 – przewiduje zakazy obowiązujące od dnia 23 czerwca 2008 r. w odniesieniu do statków rybackich do połowu okrężnicą pływających pod banderą hiszpańską lub zarejestrowanych w tym państwie członkowskim oraz wspólnotowych podmiotów gospodarczych, które zawarły z nimi umowy, podczas gdy w stosunku do statków do połowu okrężnicą pływających pod banderą grecką, francuską, włoską,

cypryjską oraz maltańską lub zarejestrowanych w tych państwach członkowskich oraz wspólnotowych podmiotów gospodarczych, które zawarły z nimi umowy – zakazy obowiązujące od dnia 16 czerwca 2008 r., mimo że takie odmienne traktowanie nie jest obiektywnie uzasadnione.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

18 W skardze złożonej w sekretariacie Sądu w dniu 25 lutego 2011 r. J.F. Giordano wniósł o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej, zmierzając do uzyskania odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z przyjęciem rozporządzenia Komisji nr 530/2008.

19 Po przypomnieniu w pkt 12 zaskarżonego wyroku utrwalonego orzecznictwa, wedle którego powstanie odpowiedzialności pozaumownej Unii z tytułu bezprawnego zachowania jej organów jest uzależnione od spełnienia ogółu przesłanek, Sąd zdecydował się zbadać w pierwszej kolejności, czy wnoszący odwołanie wykazał rzeczywisty charakter przedstawianej szkody.

20 W tym kontekście Sąd orzekł w pkt 18 zaskarżonego wyroku, że z kwot połowowych nie wynika dla rybaków żadna gwarancja możliwości połowu całości przyznanej im kwoty, ponieważ kwota połowowa stanowi jedynie teoretyczny limit połowów, który nie może w żadnym razie zostać przekroczony.

21 W związku z tym Sąd orzekł, że ponieważ wnoszący odwołanie podniósł jedynie, że zakaz połowów wydany zgodnie z rozporządzeniem nr 530/2008 nie pozwolił mu na wykonywanie działalności w okresie od dnia 16 czerwca do dnia 30 czerwca 2008 r., podniesiona przez niego szkoda nie była rzeczywista.

22 W konsekwencji Sąd oddalił skargę wniesioną przez wnoszącego odwołanie i obciążył go kosztami postępowania.

Postępowanie przed Trybunałem i wnioski stron

23 Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— stwierdzenie, że przyjęcie rozporządzenia Komisji nr 530/2008 spowodowało po stronie skarżącego szkodę podlegającą naprawieniu,

— nakazanie Komisji zapłaty na rzecz powoda kwoty 542 594 EUR z tytułu odszkodowania i odsetek oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego oraz postępowania w pierwszej instancji.

24 Komisja wnosi do Trybunału o:

— odrzucenie odwołania jako niedopuszczalnego;

— tytułem pomocniczym – oddalenie odwołania jako bezzasadnego;

— tytułem pomocniczym w drugiej kolejności – oddalenie skargi odszkodowawczej oraz

— obciążenie wnoszącego odwołanie kosztami postępowania odwoławczego oraz postępowania w pierwszej instancji.

W przedmiocie odwołania

Argumentacja stron

25 W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędu co do prawa, orzekając w pkt 17–22 zaskarżonego wyroku, że odpowiedzialność pozaumowna Unii w związku z czynem niedozwolonym nie mogła powstać, ponieważ podniesiona szkoda nie miała charakteru rzeczywistego i pewnego.

26 W ramach pierwszej części owego zarzutu wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd pomylił w pkt 17 i 19 zaskarżonego wyroku pewność szkody z określeniem jej wysokości.

27 Rzeczywisty i pewny charakter powołanej szkody wynikał z okoliczności, że w związku z przyjęciem rozporządzenia nr 530/2008 został on zobowiązany do wstrzymania swej działalności połowowej przed planowanym zakończeniem sezonu połowowego. Ponadto określenie wysokości szkody dokonywane jest w sposób konieczny w ramach hipotetycznych, ponieważ wielkość połowów, którą wnoszący odwołanie mógłby uzyskać, nie jest znana.

28 W ramach drugiej części swego zarzutu wnoszący odwołanie podniósł, że poniesiona przez niego szkoda jest nienormalna i szczególna. Nienormalny charakter szkody jest związany z faktem, że jej kwota odpowiada połowie zakładanych obrotów, natomiast szkoda ta jest szczególna, ponieważ dotyczy jedynie pewnej liczby członków społeczeństwa.

29 Komisja podniosła, po pierwsze, że zarzut pierwszy powinien zostać odrzucony jako niedopuszczalny, ponieważ ocena zaistnienia rzeczywistej i pewnej szkody stanowi ocenę okoliczności faktycznych, która nie podlega kontroli wykonywanej przez Trybunał.

30 Po drugie, Komisja uważa, że zarzut pierwszy jest bezzasadny.

Ocena Trybunału

W przedmiocie dopuszczalności

31 Co się tyczy części pierwszej zarzutu pierwszego jest ona dopuszczalna, ponieważ wnoszący odwołanie wniósł do Trybunału o orzeczenie w przedmiocie istnienia błędu co do prawa popełnionego przez Sąd przy kwalifikacji powołanej szkody jako rzeczywistej i pewnej w ramach odpowiedzialności pozaumownej Unii (zob. podobnie wyroki: Archer Daniels Midland/Komisja, C-510/06 P, EU:C:2009:166, pkt 105; Komisja/Schneider Electric, C-440/07 P, EU:C:2009:459, pkt 191).

32 W związku z tym w zakresie dotyczącym owej części pierwszej należy oddalić podniesiony przez Komisję zarzut niedopuszczalności.

33 Co się tyczy części drugiej zarzutu pierwszego należy stwierdzić, że nie spełnia ona wymogów dopuszczalności odwołania, ponieważ podnosząc szereg argumentów celem podtrzymania tezy, że wnoszący odwołanie poniósł nienormalną i szczególną szkodę, zmierza on zasadniczo do ponownego rozpatrzenia skargi wniesionej do Sądu (zob. podobnie wyroki: Interporc/Komisja, C-41/00 P, EU:C:2003:125, pkt 16; a także Reynolds Tobacco i in./Komisja, C-131/03 P, EU:C:2006:541, pkt 50).

34 Tę część zarzutu należy więc odrzucić jako niedopuszczalną.

Co do istoty

35 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem powstanie pozaumownej odpowiedzialności Unii w rozumieniu art. 340 akapit drugi TFUE zależy od łącznego spełnienia przesłanek dotyczących bezprawności zachowania zarzucanego instytucjom Unii, rzeczywistości szkody oraz istnienia rzeczywistego związku przyczynowego pomiędzy tym zachowaniem a podniesioną szkodą (wyrok Agraz i in./Komisja, C-243/05 P, EU:C:2006:708, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).

36 Przesłanka dotycząca rzeczywistości szkody wymaga, by szkoda, o której naprawienie wystąpiono, miała charakter rzeczywisty i pewny. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na stronie skarżącej (wyrok Agraz i in./Komisja, EU:C:2006:708, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).

37 W niniejszej sprawie Sąd stwierdził w pkt 17–19 zaskarżonego wyroku, że szkoda podniesiona przez wnoszącego odwołanie polegająca na niewykorzystaniu części indywidualnej kwoty i braku sprzedaży w tym zakresie ze względu na zakaz połowów tuńczyka błękitnopłetwego począwszy od dnia 16 czerwca 2008 r. odzwierciedla jedynie sytuację hipotetyczną i nie może być uznana za rzeczywistą i pewną.

38 Bardziej szczegółowo Sąd orzekł, że z udzielenia kwot połowowych nie wynikła dla wnoszącego odwołanie żadna gwarancja możliwości połowu całości indywidualnej kwoty, ponieważ kwota ta stanowi jedynie teoretyczny limit połowów, i że w każdym wypadku nie można wykluczyć, że nawet gdyby wnoszący odwołanie mógł dokonywać połowów do dnia 30 czerwca 2008 r., nie osiągnąłby kwoty ze względów niezależnych od jego woli.

39 Należy jednakże stwierdzić, że orzekając w ten sposób, Sąd dopuścił się błędu co do prawa.

40 W szczególności, jak wynika z pkt 18 zaskarżonego wyroku, ograniczając się do stwierdzenia błędnego charakteru założenia, w ramach którego wnoszący odwołanie miał prawo do połowów i w sposób konieczny wykorzystałby swą kwotę, Sąd dopuścił się błędu co do prawa przy badaniu przesłanki odnoszącej się do szkody. Po pierwsze, istnienie prawa przyznanego jednostkom na podstawie normy prawnej nie ma związku z rzeczywistym charakterem podniesionej szkody, lecz stanowi warunek, od którego uzależnione jest stwierdzenie wystarczająco istotnego naruszenia tego rodzaju normy przez instytucję Unii, aby powstała odpowiedzialność pozaumowna Unii. Po drugie, odrzucenie przez Sąd tezy wnoszącego odwołanie, wedle której wykorzystałby on swą kwotę połowową, jest istotne jedynie dla celów oceny rozmiarów powołanej szkody, lecz nie dla celów oceny samego wystąpienia szkody, której pewny charakter nie jest podważony poprzez niepewność co do jej dokładnego zakresu (zob. podobnie wyrok Agraz i in./Komisja, EU:C:2006:708, pkt 36).

41 W konsekwencji, bez konieczności rozpatrywania pozostałych zarzutów odwołania, należy uchylić zaskarżony wyrok.

W przedmiocie skargi przed Sądem

42 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku uchylenia orzeczenia może on, jeśli stan postępowania na to pozwala, wydać orzeczenie ostateczne w sprawie.

43 W niniejszej sprawie Trybunał uważa, że stan postępowania pozwala na rozpoznanie skargi odszkodowawczej wniesionej przez J.F. Giordano do Sądu i że należy w rezultacie wydać orzeczenie ostateczne w jej przedmiocie.

44 Jak przypomniano w pkt 35 niniejszego wyroku, powstanie odpowiedzialności pozaumownej Unii jest uzależnione od łącznego spełnienia przesłanek. Wśród nich znajduje się istnienie wystarczająco istotnego naruszenia normy prawnej, która przyznaje jednostkom określone uprawnienia, w przypadku gdy rozpatrywana jest niezgodność z prawem aktu prawnego (wyrok Komisja/Schneider Electric, EU:C:2009:459, pkt 160)

45 W niniejszej sprawie J.F. Giordano podniósł, po pierwsze, że Komisja naruszyła art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 2371/2002, przyjmując rozporządzenie nr 530/2008, pomimo że nie dysponowała dowodami przekroczenia kwoty połowów z 2008 r. udzielonej statkom pływającym pod banderą francuską.

46 W tym względzie należy wskazać, że argument ten zasadza się na założeniu, że przyjęcie środków nadzwyczajnych przez Komisję wymaga dowodu rzeczywistego przekroczenia udzielonej kwoty połowów. Jednak takie założenie jest błędne. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 2371/2002 Komisja może przyjąć tego rodzaju środki z chwilą, w której istnieją dowody „poważnego zagrożenia dla ochrony żywych zasobów wodnych lub dla ekosystemu morskiego wynikającego z działalności połowowej i wymagającego natychmiastowego działania" bez konieczności oczekiwania na przekroczenie udzielonej kwoty. Tymczasem, jak wskazał Trybunał w pkt 63–65 wyroku AJD Tuna (EU:C:2011:153), różne motywy rozporządzenia nr 530/2008 zawierają szereg wskazówek, których prawidłowości J.F. Giordano nie zakwestionował i które w wystarczający sposób wykazują, że tego rodzaju zagrożenie istniało w rozpatrywanej sprawie.

47 Po drugie, J.F. Giordano podniósł, że przyjęcie rozporządzenia nr 530/2008 spowodowało ograniczenie jego działalności, co było niezgodne z jego prawem wykonywania działalności zawodowej, jak zagwarantowano w art. 15 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą"), a także z jego prawem własności, jak zagwarantowano w art. 17 akapit pierwszy karty.

48 W tym względzie należy podkreślić, że wbrew twierdzeniom J.F. Giordano z uprawnień do połowu oraz do kwoty udzielonej przez właściwe dla danych połowów państwo członkowskie nie może dla niego wynikać prawo do wykorzystania owej kwoty w każdych okolicznościach.

49 Należy również przypomnieć, że jak orzekł w tym zakresie Trybunał, swoboda wykonywania działalności zawodowej nie występuje jako prerogatywa absolutna, lecz powinna być brana pod uwagę w związku z jej funkcją w społeczeństwie (zob. podobnie wyrok FIAMM i in./Rada i Komisja, C-120/06 P i C-121/06 P, EU:C:2008:476, pkt 183 i przytoczone tam orzecznictwo). W związku z tym wykonywanie owej swobody może zostać poddane ograniczeniom, pod warunkiem że zgodnie z art. 52 ust. 1 karty ograniczenia te zostaną przewidziane w ustawie i gdy, z zastrzeżeniem zasady proporcjonalności, są one konieczne i rzeczywiście odpowiadają celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób (zob. podobnie wyrok Digital Rights Ireland i in., C-293/12 i C-594/12, EU:C:2014:238, pkt 38).

50 W niniejszej sprawie rozporządzenie nr 530/2008 bezsprzecznie odpowiada realizowanemu przez Unię celowi interesu ogólnego, a mianowicie, zgodnie z art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 2371/2002, celowi uniknięcia poważnego zagrożenia dla ochrony i odbudowy zasobów tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym. Ponadto, jak wynika z pkt 77–85 wyroku AJD Tuna (EU:C:2011:153), należy stwierdzić, że środki zakazu połowu zawarte w rozporządzeniu nr 530/2008 nie są w sposób oczywisty nieodpowiednie w odniesieniu do tego, co konieczne dla osiągnięcia owego celu interesu ogólnego, a zatem są zgodne z zasadą proporcjonalności.

51 Po trzecie, J.F. Giordano podniósł, że przyjęcie rozporządzenia nr 530/2008 naruszyło zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań z uwagi na to, że rozporządzenie to zakończyło połowy tuńczyka błękitnopłetwego w dniu 16 czerwca 2008 r., pomimo że pierwotnie zezwolenie na owe połowy obowiązywało we Francji do dnia 30 czerwca 2008 r.

52 Jednakże jak wskazał Trybunał, możliwość przyjęcia środków, których skutkiem jest zakończenie sezonu połowowego przed zaplanowaną datą, jest przewidziana w szczególności w art. 7 ust. 1 i art. 26 ust. 4 rozporządzenia nr 2371/2002 (wyrok AJD Tuna, EU:C:2011:153, pkt 75). W związku z tym wspólnotowe podmioty gospodarcze, których działalność polega na połowie tuńczyka błękitnopłetwego nie mogą powoływać się na pewność prawa lub ochronę uzasadnionych oczekiwań, ponieważ są one w stanie przewidzieć, że tego rodzaju środki mogą zostać podjęte (zob. podobnie wyrok AJD Tuna, EU:C:2011:153, pkt 75).

53 Z powyższych rozważań wynika, że J.F. Giordano nie wykazał wystąpienia wystarczająco istotnego naruszenia normy prawnej, której przedmiotem jest przyznanie jednostkom uprawnień.

54 W związku z tym, że jeden z warunków powstania odpowiedzialności Unii nie został spełniony, skargę należy odrzucić jako bezzasadną, bez konieczności rozpatrywania, czy zostały spełnione pozostałe przesłanki w niniejszej sprawie.

W przedmiocie kosztów

55 Artykuł 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem stanowi, że jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 2 owego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, jeżeli więcej niż jedna strona przegrała sprawę, Trybunał rozstrzyga o podziale kosztów.

56 W związku z tym, że odwołanie J.F. Giordano zostało uwzględnione, lecz jego skarga odszkodowawcza została oddalona, J.F. Giordano i Komisja pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

1) **Wyrok Sądu Unii Europejskiej Giordano/Komisja (T-114/11, EU:T:2012:585) zostaje uchylony.**

2) **Skarga o odszkodowanie wniesiona przez Jeana-Françoisa Giordana w sprawie T-114/11 zostaje oddalona.**

3) **Jean-François Giordano i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.**

Podpisy